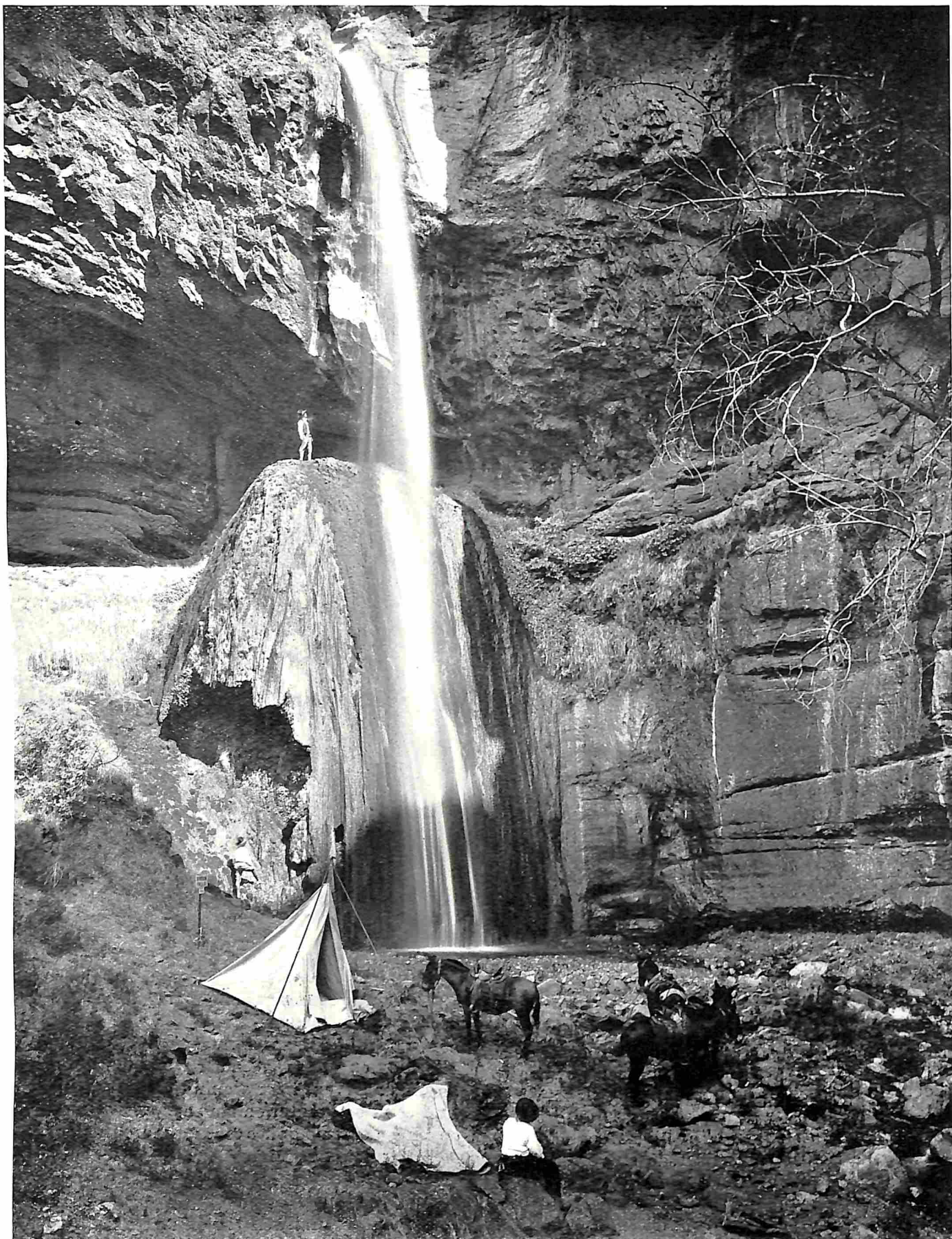

BUITEN

29^E JAARGANG N^O. 3

ZATERDAG 19 JANUARI 1935

DE ALTAAR-WATERVAL IN HET GRAND CANYON NATIONAL PARK (V. S. v. N. A.)

Redactie: Mr. P. J. A. BOOT	INHOUD
DE ALTAAR-WATERVAL (ILL.)	BLZ. 25
ALS 'T WINTERT DOOR H. E. KUYLMAN	BLZ. 25—26
LUNCHROOM DOOR A. POTASSE-KUMMEL	BLZ. 26
IN DE CITROENGAARDEN VAN MENTON (GEÏLL.) DOOR THEO DE VEER	BLZ. 28—29
SIDALCEA'S (GEÏLL.) DOOR G. KROMDIJK	BLZ. 29—30
DE GILDE TEERT (GEÏLL.) DOOR D. J. VAN DER VEN	BLZ. 30—32
OP SANTE DOMINGO (GEÏLL.) DOOR MR. W. J. VAN BALEN	BLZ. 32—33
DE ST. BERNHARD (GEÏLL.) DOOR P. M. C. TOEPOEL	BLZ. 34—36
AVOND IN DE BERGEN (ILL.)	BLZ. 35
GRACHT-IMPRESSIE (GEDICHT), DOOR J. J. VAN GEUNS	BLZ. 36
STORM OP HET VIERWALDSTÄTTERMEER (ILL.)	BLZ. 36

Men gelieve alle stukken voor Redactie en Administratie bestemd te zenden naar Rokin 74—76, Amsterdam. Bijdragen dienen vergezeld te gaan van postzegels voor eventueele terugzending.

Overneming van den inhoud, ook bij gedeelten, is verboden.

ALS 'T WINTERT

DOOR H. E. KUYLMAN

TOEN de wilde ganzen onder luid gegigak hun v's tegen het strak-blauwe firmament schreven, deed de machtige wintervorst zijn intrede. Met één zwaai van zijn scepter veranderde hij de geheele wereld, waarover hij regeerde en streng en meedoogenloos heerscher als hij was, boeide hij de wateren en dekte de aarde onder de witte wade, het doodskleed van den winter. Dan, met de wassende maan, zond hij de snerpende, snijdende koude, die den bast der boomen deed bersten en diepe scheuren sneed in de ijslaag over plas en sloot. En met de koude kwam de trouwe metgezel, de honger, en in de bosschen zwierven met brandende oogen en leege ingewanden de dieren, elkander de kleinste prooi betwistend. Over de besneeuwde velden dansen de stralen van de maan. Zij glinsteren en schitteren over het ijs der slooten, zij steken duizenden flonkerende kaarsjes aan, wier trillend licht weerkaatst in ontelbare edelgesteenten en zij omhullen de geheele aarde in een matblauw, bleek schijnsel, waarover zich stolpt een hooge hemel, waarin milliarden sterren als lichtende kogels glanzen. Even blank als de sneeuw sluipt het hermelijntje over het witte kleed, dat hem voor de scherpste oogen onzichtbaar maakt. Het hermelijntje is op jacht. Flauwtjes bracht de nachtwind hem den geur van voedsel, toen het in een oud rattengat aan den kant van de sloot uit een onrustige sluimering ontwaakte. De snijdende honger had zijn reuk verfijnd, de krampende hongerpijn had zijn jagerinstinct verscherpt en zijn bloeddorstigheid nog grooter gemaakt. En nu sluipt het geruischloos in de richting, waar voedsel te vinden is. Nerveus vangen de trillende neusvleugels elk windzuchtje op en proeven den geur van den haas, die, ook door honger gedwongen, zich gewaagd heeft naar het koolveld dat achter de boerderij is gelegen. Zoo dapper de kleine witte roover is, zoo angstig is de groote snelle looper. Na elke vijf sprongen blijft hij zitten, schelpt de lange ooren naar alle richtingen, snuift de zuivere vrieslucht op, kijkt naar alle zijden en gaat dan weer verder om zijn reis te vervolgen. Ook hem heeft de nachtwind de geuren gebracht van het zoo begeerde voedsel en hoe vreesachtig ook om zich in het open veld te wagen, waar de dood van alle kanten dreigt, kan hij het verlangen niet weerstaan om eens een flinken maaltijd te doen aan de boerekool, waarvan de groene toppen boven de sneeuw uitsteken. Eindelijk heeft hij de plaats bereikt en zet zich te eten; zijn kaken bewegen zich snel en knapperend vermalen zij de hard bevroren koolbladeren. Dat geluid is voldoende om het hermelijntje den weg te wijzen naar den haas, die nu plotseling het eten staakt. Geen boven de sneeuw uitstekend grassprietje heeft bewogen, geen geluid, niet het minste gerucht, heeft de nach-

telijke stilte beroerd, maar toch weet de haas, dat hij niet alleen is. Hij gevoelt dadelijk het dreigend gevaar en als zijn trillende neusvleugels den hatelijken geur van een vijand opsnuiven, schiet hij als een pijl uit den hoog weg, zijn prenten drukkend in de maagdelijke sneeuw, die de richting verraaft, waarin hij gevluht is. Het hermelijntje is teleurgesteld en schuifelt voorzichtig onder de koolplanten, want ook hij heeft de aanwezigheid geroken van een die sterker en schier vlugger is dan hij. De vos, eveneens op jacht door het nachtwindje gewaarschuwd dat er buit te halen was, drukt zijn neus in het warme spoor van den vluchtenden haas en volgt nu met gestrekte staart en gebogen kop den duidelijk in de sneeuw afgeteekenden weg. De haas vliegt voort, doch zijn doodelijke angst doet hem het doel van zijn vlucht vergeten. Als verdwaasd rent hij nu eens rechts, dan weer links en telkens stopt hij om op de achterpooten gezeten over de vlakke te kijken. En dan springt hij weer weg, even voortschietend als een renpaard, om dadelijk daarop zijn gang weer in te houden, als verwachtte hij een vijand van tegenovergestelde zijde. De vos kent de gewoonte der hazen; hij haast zich niet, houdt hetzelfde tempo en warmer en warmer wordt ten slotte het spoor dat hij zonder missen volgt. Nu ziet de haas zijn vijand en zijn krachten tot het uiterste inspannend, vergroot hij den afstand tusschen zich en den rooden roover. Maar deze is onvermoeid in het vervolgen en als ten laatste de haas doodelijk afgemat met onzekere sprongen over het sneeuwkleed voortijlt, weet de vos dat de prooi hem niet meer ontsnappen kan. Nu is het oogenblik gekomen, dat hij zijn gespaarde krachten zal gebruiken en als een bliksemschicht flitst hij langs het spoor, dat hem den geur brengt van levenden buit. Een sprong, een gedwarrel van opstuivende sneeuw, een doodelijk angstgeschrei en dan keert de doodsche stilte van den winternacht weer en slechts de maan is getuige van het drama, dat zich hier afspeelt. Het sparrenbosch heeft het winterkleed omgehangen. Elke boom draagt den hermelijnen statiemantel, waarvan de lange sleep in mollige plooiën zich vlijt over den bemosten bodem. Onder die dikbesneeuwde waaiertakken, waar zelfs het daglicht slechts als een getemperde schemering doordringt, heeft de boschuil een schuilplaats gezocht tegen de snerpende koude. Tegen den stam van een spar gedrukt zit hij roerloos te wachten. Zijn kleur smelt geheel samen met die van den boom, zoodat hij voor vriend en vijand onzichtbaar is. Alleen zijn ronde, stekende oogen doorpriemen de duisternis en niets ontgaat hem. Diep onder het mos heeft de boschmuis haar voorraadschuur gemaakt. In hoofdzaak brengt zij den winter met slapen door, maar als zij ontwaakt, plaagt de honger en haar voorzorg is niet nutteloos geweest. De eikels en beuken, het sparrenzaad en nog andere eetbare zaden bewaren haar voor den hongerdood en het warme nestje beschermt haar tegen de koude. Maar toen haar leventje zoo rustig voortgleed en zij in 't geheel niet op gevaar bedacht was, kwam de ramp. Een mol, die door den honger gedreven, zijn labyrint van gangen al verder en verder uitgebreid had, kwam onverwacht het knusse leventje van de muis verstoren. Hij wroette en groef en in den zandigen bodem geen wormen vindende, rook hij op het oogenblik, dat de hongerdood hem aangrijsde, de aanwezigheid van de muis. Ofschoon deze niet tot zijn dagelijksch voedsel behoorde, bracht zijn scherpe neus hem in de gangen van de muizenwoning en toen begon de vervolging. Vliegensvlug schoot het muisje de eene gang in, de andere uit, maar de mol, de van nature geboren gangenbewoner, was sneller nog en geen raad meer wetende, brak de kleine vluchteling naar boven, haar woning uit en ontsnapte den mol om echter een nog grooter en gevaarlijker vijand te ontmoeten. Hoe vlug de muis ook over den boschbodem flitst, de oogen van den uil hebben haar gezien en tegelijkertijd is deze in actie. Sneller dan men van dezen vogel zou veronderstellen, trippelt hij de muis na en voor deze een schuilplaats kan vinden, grijpen de klauwen toe en sterft het muisje in de doodelijke omknelling. Over de onafzienbare ijsvlakte van het IJsselmeer trilt het maanlicht. Het leeft, het siddert, het beflonkeren en tintelen den ganschen langen maannacht. Gen en wringen onder de ijzeren vuist van den wintervorst. Daar klinkt een vreemde roep over de troosteloze vlakke en achter elkander, de wieden in gelijk tempo bewegend, zoodat als roeiers hun riemen, doemen uit de mat-blauwe schemering die wilde zwanen op, die met gestrekte halzen spieden naar

water, alwaar dan ook voedsel te vinden is. ☼ Den geheelen nacht hebben zij al rondgezworven, doch nergens gevonden wat zij zoeken. ☼ Overal heeft de winter het water in boeien geklonken en treurig klinkt hun hongerroep door de nachtelijke stilte, slechts nu en dan verbroken door het gesteun en gekreun van het werkende ijs. ☼ Maar dan plotseling remmen zij de machinaal bewogen wieken en strijken, als daalden zij langs een wenteltrap, in spiraalvlucht naar de vlakke, waar een lichte rimpeling water doet vermoeden. ☼ En ja, hier is een wak, door den wind of het opborrelend water van een bron opengebleven en met waggelenden gang, telkens uitglijdend op het gladde ijs, spoeden zij zich naar de plaats waar zij dorst en honger kunnen stillen. Zij plassen en poetsen, werpen het water over den zilverblanken rug, zij halen met den langen nek het zeewier naar boven en verzadigen zich en gaan ten laatste sluimeren om uit te rusten van de ontberingen en vermoeienissen, die zij den laatsten tijd hebben doorgemaakt. ☼ Een van hen blijft in het wak drijven, de anderen zetten zich op den ijsrand. ☼ Zij buigen den hals sierlijk achterover en steken den kop in het dikke vederendons van de nekholte. ☼ Maar strenger dan ooit regeert de wintervorst. ☼ Het water is zijn grootste vijand en met hernieuwde kracht valt hij het wak aan, dat tot nog toe zijn aanvallen heeft weerstaan. ☼ Nu blijkt echter de aanvaller sterker en geruischloos trekt er een vlies over het water, ijsprisma's vormen zich langs den rand van het ijs, verdikken zich, grijpen zich vast aan de veeren van den slapenden zwaan en boeien hem onmerkbaar in ketenen van ijs. ☼ En als de schemering aanbreekt en de oosterkim in vuur en vlam staat, dan brengt de landwind nog scherper koude mede en voleindt het werk van den nacht. ☼ De zwanen ontwaken, ook hij, die in het wak zit. Als hij zich op het ijs bij zijn kameraden wil begeven, bemerkt hij eerst, dat hij gevangen is. Hij slaat zijn machtige vleugels uit, maar sterker dan zij is het ijs, dat hem van alle kanten heeft aangegrepen. Hij worstelt, hij vecht in doodsangst tegen dien sterken vijand; maar alles is tevergeefs en ten laatste zakt hij afgemat ineen en blijft half bewusteloos liggen. ☼ Zoo vinden hem de spieringvischers en deze brengen hem naar hun woonplaats, waar zij hem aan een liefhebber verkoopen. ☼ De bonte kraaien zwerven over de landen, hun rauw gekrijsch klinkt als een dreiging van armoede en ellende. Zij, de herauten van den winter, de indringers uit het hooge Noorden, lijden met deze koude zelfs gebrek. ☼ Zij spieden en speuren naar voedsel en trachten alles te grijpen wat maar voor voedsel kan dienen. ☼ Voorzichtig komt de haas uit het kreupelhout en begeeft zich naar de vlakke, waar hij nog eenig voedsel hoopt te vinden. De door een schot hagel verbrijzelde achterpoot sleept hij mede en telkens dwingt de ondraaglijke pijn hem tot rusten. Angstig maakt hem die machteloosheid. Hij weet dat hij nu niet snel meer vluchten kan als gevaar dreigt, maar toch moet hij om zijn armzalig bestaan te rekken naar het veld, aangezien er in het lage hout geen voedsel meer is en ook daar de dood rondzwerft, want het wezeltje doodt daar al het levende. ☼ Eindelijk heeft de haas een graspol bereikt, die nog iets boven de sneeuw uitsteekt en hier zal hij zijn maal doen. Maar dan plotseling zweeft een schaduwbeeld over de blanke sneeuw, hij drukt zich angstig neer, maar de scherpe oogen van de bonte kraai hebben hem reeds ontdekt en een schrille, schorre waarschuwing roept al de kraaien uit den omtrek naar de plaats, waar de haas sidderend zich achter den graspol drukt. ☼ Onder luid gekras strijken zijn vijanden op de sneeuw en beginnen den aanval. ☼ Van alle kanten bestoken zij hem en als de haas tracht te vluchten, grijpen zij hem in den pels. Hij keert zich tot zijn vervolgers, deze wijken even, maar hervatten dadelijk weer het spel, dat hen opwindt tot bandeloze roekeloosheid. ☼ En dan als de aanval lang genoeg geduurd heeft en de haas afgemat in de sneeuw zijgt, schiet de troep op hem aan en scheuren en trekken zoo lang aan hem, dat hij eindelijk den strijd opgeeft en smartelijk sterft. ☼ Slechts een pluk haar en met bloed besmeurde sneeuw wijzen dan nog de plek aan waar de haas ten offer viel aan den sterkeren al-overwinnenden vijand, den Winter.

LUNCHROOM

DOOR A. POTASSE-KUMMEL

OVER de lage liguster-haag, die de kleine tuintjes scheidde, maakten ze nu en dan een praatje, Frouk en Lien. ☼ Als de zon scheen en de brutale musschen tot op den keukendrempel tripten, rekten ze het babbeltje wel eens. Tot kindergehuil of belgerinkel hen weer tot de altijd-keerende regelmaat van kopjes wasschen, stof afnemen en kinderverzorging terugriep. ☼ Uitgaan deden ze zelden. De drukke gezinnen namen heel den dag in beslag en ver leek de tijd, toen beiden als vroolijke jonge meisjes droomden van een ongekend heerlijke wereld, waar zij eens zouden binnentreden. ☼ Lien had een zonnige natuur. Ondanks de altijd keerende geldzorgen en de steeds groeiende kinderschaar, kon haar vroolijke lach vaak blij uitschateren om een grap, een niemendalletje. Een leeuwerik die jubelend opsteeg in een wolkeloozen hemel, kon ze met verrukten blik volgen. En ieder pas geboren kindje begroette ze met dezelfde ontroerde teederheid, als haar eerstgeborene. ☼ Toch waren er ook oogenblikken van inzinking, waarin het leven hopeloos zwaar was en de ledige huishoudbeurs haar 't symbool van eigen bestaan leek. ☼ Doch deze momenten waren zeldzaam. ☼ Frouk was anders. Zij had nooit kunnen vergeten het ruime, vroolijke huis, waar ze grootgebracht was. Zij had een aangeboren elegantie. Het simpelste japonnetje droeg zij met gratie en zelfs de doorkloofde werkhanden deden geen afbreuk aan de charme die van het kittige figuurtje uitging. Doch zij miste de zonnige blijheid van Lien en beiden bewonderden in elkaar wat zij bij zich zelf als gemis voelden. Toch waren er glanspunten in hun bestaan, die hen even wegvoerden uit den tredmolen van dagelijksche plichten. Daar was allereerst de radio. ☼ Frouk was in het gelukkige bezit van dit toestel en door den dunnen wand was een draadverbinding aangebracht, zoodat Lien met enkel een luidspreker volstaan kon. 's Morgens, als zij hun aardappels schilden, en 's middags als een altijd gevulde verstelmand naast hen stond, tooverden de klanken uit het kleine wondertoestel soms alle vermoeidheid weg. ☼ En dan was er de Zaterdag-morgen! Vrijdag 's avonds waren de huisjes van blinkende helderheid en de Zaterdag-morgen was bestemd tot het doen van inkoop voor de komende week. In de stad toch was alles veel goedkoper dan in deze afgelegen buitenwijk. ☼ Met welgevallen kleedden ze zich voor dit wekelijksche pretje. ☼ De groote boodschappentasch werd op den heenweg keurig opgerold als een coquet handtaschje megedragen en als twee verzorgde dametjes stapten ze de deur uit, de kinderen voor dien éénen morgen aan een gediensstig buurmeisje overlatend. Al jaren veroorloofden ze zich dit uitgangetje, tot op een dag Frouk, die door een ongedacht buitenkansje goed bij kas was, het dolle plan opperde een deftige lunchroom binnen te stappen. ☼ Zóó genoten hadden beiden, dat zij voortaan na het boodschappen doen zich deze weelde veroorloofden. ☼ Ze hadden een zekere handigheid gekregen om ongezien de gevulde tasch in een donker hoekje op te bergen. ☼ Ze kozen een gezellig plaatsje en lieten de goedkoope manteltjes met een achteloos gebaar van de schouders glijden als waren het de kostbaarste bontjassen. ☼ Ze genoten met kleine teugjes de pittige koffie en een kwartier lang beleefden ze de emotie van vrij en zonder zorg te zijn. De kleine en groote bekommernissen vielen van hen af. ☼ De doorgroefde werkhanden waren bedekt door garen-handschoentjes. ☼ Weggedoken zaten ze in de zacht-veerende kussens als weelde-vrouwetjes. ☼ Tot een blik op de klok hen waarschuwde dat het morgenpretje weer verstreken was. De zware tasch werd te voorschijn gehaald en het leven van alle-dag was weer begonnen. ☼ Moedig en gesterkt stapten ze weer huiswaarts. ☼ De volgende week zouden ze dit pretje weer doorleven. ☼ Er was tóch een wereld vol ongekende heerlijkheden, zooals zij lang geleden gedroomd hadden en een voorproefje van dit verre ideaal was het zitje in de lunchroom.

FREDERIK DE GROOTE inspecteerde een ruiteregiment en informeerde bij den overste naar de officieren. Deze prees allen, slechts laakte hij een ritmeester en zei, dat hij dezen liever overgeplaatst zag. „Waarom?“ vroeg Frederik. „Hij drinkt. Majesteit!“ De koning verafschuwde dronkenschap en dit wist de overste beel goed. Zoo gemakkelijk ging het echter

niet, den ritmeester kwijt te raken. De koning nam bij den revue den beschuldigten ritmeester en zijn escadron scherp op en zag tot zijn verrassing, dat dit in elk opzicht uitstekend gedruild was, terwijl de prestaties der geprezen officieren hem niet bevielen. Na afloop der inspectie nam de koning den overste apart en fluisterde hem in 't oor: „Weet U wat, drinkt U ook!“

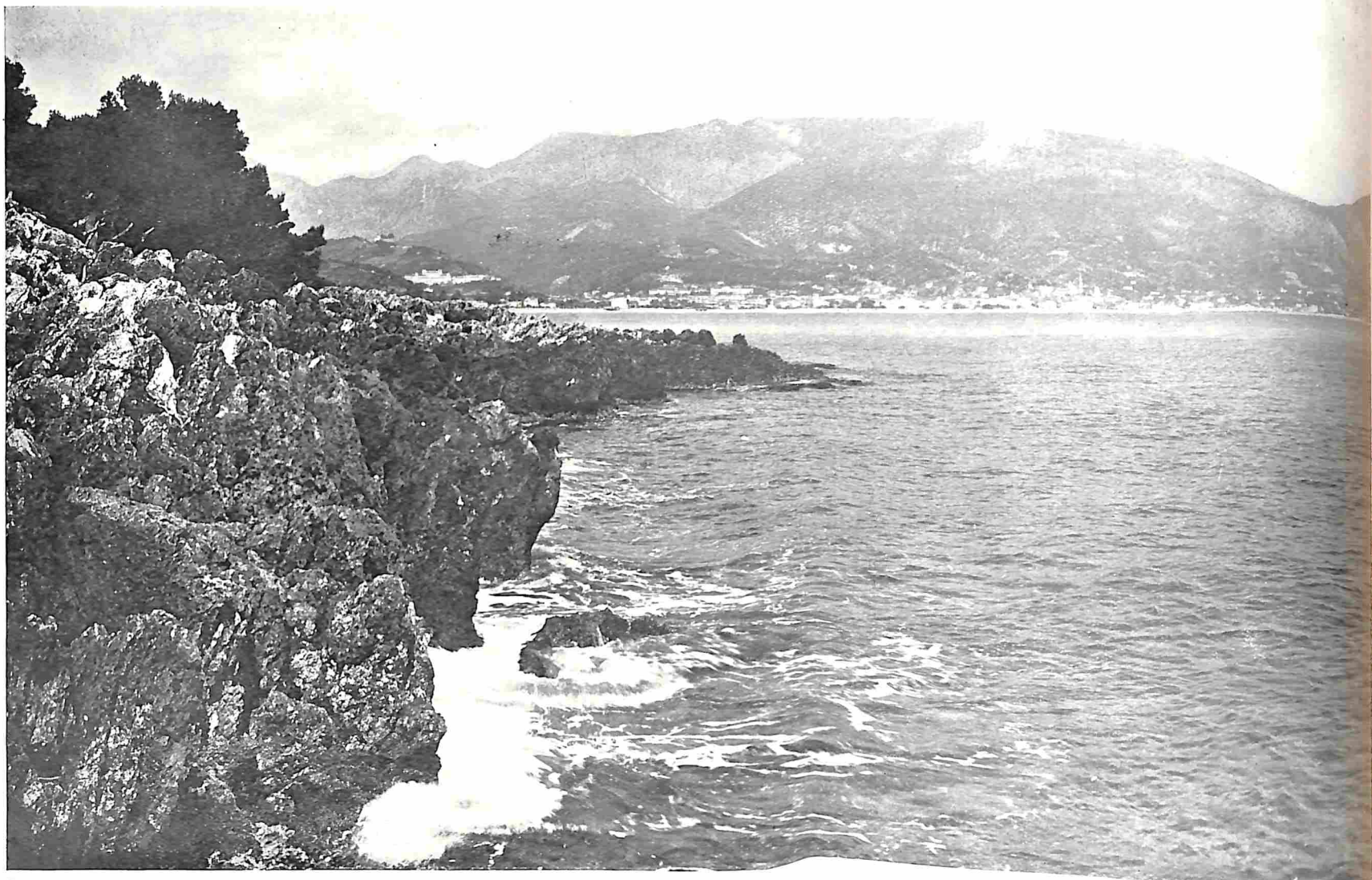

Foto Gilletta

„LE PAYS OÙ FLEURIT LE CITRONNIER.” — MENTON, VAN CAP-MARTIN AF GEZIEN

IN DE CITROENGAARDEN VAN MENTON

DOOR THÉO DE VEER

Voor „Tantine” in Amsterdam. ZIEDAAR, beste vriendin, mij dan weer eens voor een paar daagjes in het rustige Menton, — mij dan weer eens voor een poosje in de peisibele stilte en eenzaamheid van „Lou Mas Flourit”, van onze nooit-genogte-prijzen, kleine provençaalsche bungalow, verscholen tusschen mandarijnboomen en olijven halfweg op een heuvel even buiten de stad. Alwaar ik, zooals ge weet, zoo af en toe eens een korte wijle onder het palmgroen en de mimosa van m'n exotischen tuin kom uitrusten van de vermoeienissen des huidigen levens. Een „petite vacance”, die ik dan doorgaans besteed aan het maken van lange wandelingen in de omliggende „campagna”, aan lezen natuurlijk, en aan, — zooals ge uit deze regels ziet, — het eenigszins bijhouden van m'n correspondentie. En ook natúúrlijk aan werken in m'n tuin, — aan het soigneeren en steeds meer verfraaien van onzen subtropischen hof. Waar, — tusschen twee haakjes —, niettegenstaande wij „midden-December” schrijven, de theerozen en de witte „reines-marguerites”, de roze klimgeraniums en de heliotropen nu in vollen bloei staan, de sinaasappelen reeds hier en daar zachtjesaan warm oranje beginnen te kleuren, en tusschen het frissche groen van het kortelings gezaaide gras, onze dwerggoudsbloemen reeds op enkele plaatsen hare knoppen vertoonen. En waar ik, — stelt U zich dat eens een oogenblik voor, „Tantine”, — nu de prachtigste, de saprijkste citroenen in overvloed aan mijn boom heb. Heerlijke, mat gouden vruchten, met den pluk waarvan ik een dezer dagen denk aan te vangen. Waarna ik, bij wijze van een kameraadschappelijke groet uit „Lou Mas”, U er een mandje van naar Amsterdam hoop op te zenden. Want, weet ge, zooals men, in Cannes zijnde, 's winters mimosa en anjelieren aan z'n verre vrienden pleegt te sturen, zooals men uit Nice-la-Belle, in de maanden Januari en Februari, bij voor-liefde sinaasappelen en oranjebloesem ten geschenke biedt, zooals men, uit Beaulieu-sur-Mer en uit Eze, z'n vrienden en magen in het kille Noorden mandjes met mandarijnen als kerstcadeau opzendt, terwijl zij die in Grasse verblijf houden daarvoor weer in den regel de paarse en de witte „violettess-

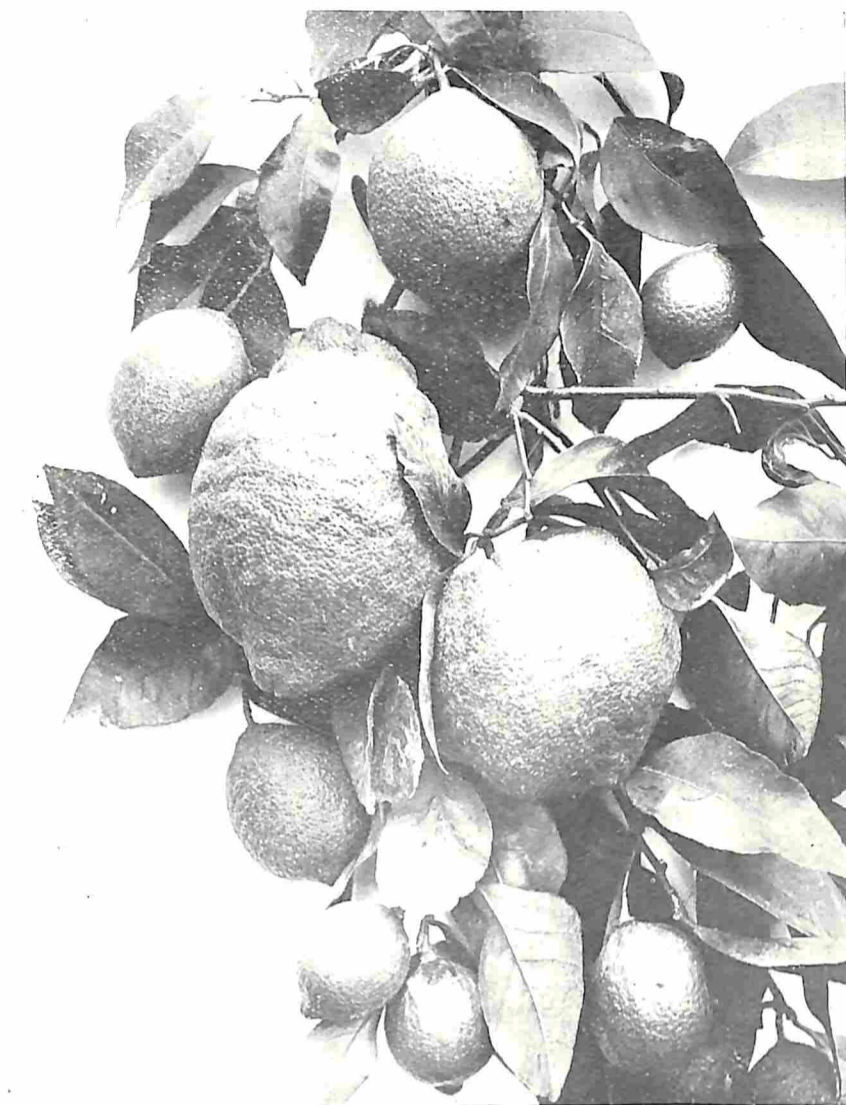
de-Parme” kiezen, zoo komt hiër, in de zonnige „campagna” van Menton, in het gezegende land „où fleurit le citronnier”, de ovale, gulden vrucht van den — volgens de legende er door Eva na haar vertrek uit den hof van Eden ingevoerde — citroenboom het meest in aanmerking om, bij wijze westen-woonachtige bloedverwanten en vrienden en goede kennissen te worden gezonden. Immers; is de streek rondom Menton niet inderdaad het eenige oord in Frankrijk, waar de citroenboom, wat men noemt, „en grande culture” voorkomt, dat wil zeggen: waar wij hem, niët zooals in Hyères en in Cannes en in Nice, slechts hier en ginder, op een beschutte plaats als alleenstaand exemplaar aantreffen, doch waar wij den „Citrus Limonum” in uitgestrekte boomgaarden zien gekweekt, in gaarden waarvan de gezamenlijke opbrengst hier in een gunstig jaar ettelijke millioenen vruchten bedraagt. Naar ik hoor, bestond hier in den goeien, ouden tijd dan ook zelfs een speciaal ambtenaar, — een „magistrat des citrons”, — wiens werk niet anders was dan het plukken en het verkoopen der citroenen (of „Assyrische appels”, gelijk men ze vroeger meestal placht te noemen) te regelen, en door wien op de voor-meestal placht te noemen) te regelen, en door wien op de voor-verordening door hem werd vastgesteld, toegezien werd. En kijk, „Tantine”, nu mag de „Citrus Limonum”, met zijne lange, wijd uit elkaar staande takken en zijn vrij groot, iet-wat geelachtig groen, ovaal blad, als alléénstaande boom dan al wel niet zoo ornamentaal, niet zoo „rijk” doen als de zoete of als de bittere oranjeappel, . . . geen mooier gezicht toch dan die altijd groene gaarden hier vol bloesem-en-vruchtendragende „citronniers”. En dan denk ik, dit laatste neerschrijvende, onwillekeurig aan een bezoek hetwelk ik, op een fel zonnigen, heerlijk, zuidelijk warmen dag van den afge-loopen zomer, hier aan een uitgestrekt „propriété” in de buurt van Roquebrune bracht. Ah!, beste vriendin, de droomerige uren daar gesleten onder die bloeiende citroenboomen overal! De exquize uren daar doorgebracht in het hooge gras-vol wilde bloemen, met boven me, zonnebeschenen tusschen glanzig, exotisch groen, de odorante, lichtelijk roze-violettach-

tige bloesembouquetten naast de stille, mat-gele, aromatische vruchten! Roquebrune. . . . ja kijk, en dan zie ik, al voort-schrijvend, in gedachte ook m'n ouden tuinman daar weer. — hoor ik den braven, ouden „père Martin” mij daar in zijn kruiig patois z'n geliefd verhaal over het ontstaan van den „limone” weer doen, — hoor ik hem er weer z'n legende vertellen van hoe, toen het eerste menschenpaar gedwongen was „lou paradis” te verlaten, het besloot eenige zaden van vruchtboomen uit dien lusthof als aandenken met zich mede te nemen. Doch terwijl Adam daarbij den appel het meest waardig keurde om in ballingschap te worden medegenomen, zocht Eva, — afkeerig thans van de vrucht die de oorzaak van hun ongeluk was geweest, — voor dat doel de zaden van een anderen boom. En in het geheim verborg zij op haar boezem een pit van den zoeten oranjeappel. Hetwelk zaadje zij nadien, buiten den Tuin, aan de aarde toevertrouwde. Doch zie, de boom die er uit voortkwam, was anders dan die uit „lou paradis”! Zeer waarschijnlijk miste de ongelukkige plant de zoele lucht uit haar hof van Eden, want in stede van rijk, warm oranje, waren haar appels in het vervolg van een bleek-gele kleur. En, — èrger nog, — door de tranen welke Eva bij het planten over het pitje had geschreid, waren haar vruchten, in plaats van rond en zoet, voortaan ovaal en zuur. . . . Uit den kleurigen, zoeten sinaasappel uit het paradijs, was — daarbuiten — de mat-gele, wrange vrucht van den „citronnier” ontstaan. „Se non è vero”, Tantine, „è molto ben trovato”, is het niet? Maar. . . . waarom zou het zoo niet heusch gebeurd zijn? vraagt m'n tuinman.

SIDALCEA'S

DOOR G. KROMDIJK

HET is nog niet zoo heel lang geleden, dat we schier in geen enkelen tuin Sidalcea's zagen. Nu ja, hier en daar mocht eens op den achtergrond in een border een groepje Sidalcea candida staan, maar daar bleef het dan ook bij. Daar is de laatste jaren wel eenige verandering in op te merken, wat heel gelukkig is, want de Sidalcea's behoren toch zeer zeker tot onze beste vaste planten, en verdienen daarom zeker een plaatsje in den border. ☼ Dat ze wat meer op den voorgrond komen, is niet zoo zeer te danken aan het invoeren van nieuwe soorten, dan wel aan het ontstaan van talrijke nieuwe variëteiten, met prachtig, gekleurde malva-achtige bloemen. Door kruising der onderlinge soorten, waarbij men niet altijd doelbewust te werk ging, ontstonden een groot aantal variëteiten. Indien men daarbij bedenkt, dat elke kweker zijn eigen gang ging,

CITROENEN VAN MENTON

dan behoeft het geen verwondering te baren, dat er heel wat Sidalcea's zijn, die onder verschillende namen voorkomen. Zoo'n plant kreeg een naam, en werd weer als nieuwigheid in den handel gebracht. Daardoor kan het gebeuren, dat, wanneer men verschillende soorten Sidalcea's bestelt, men toch de zelfde planten ontvangt. Natuurlijk tenzij men zijn planten van één kweker betreft. ☼ De Sidalcea's behoren tot de gemakkelijke tuinplanten, die eigenlijk met heel weinig zorg te kweken zijn. Ze groeien het liefst op een vochtigen, vetten tuingrond, waarbij we er rekening mee moeten houden dat ze de voorkeur geven aan een zonnige standplaats.

In schaduw-tuinen en op hoogten, drogen grond is er dan ook weinig succes mee te bereiken, tenzij men grondverbetering, door diep spitten, en wat klei en turfmoel in te brengen, tracht te bereiken. ☼ Men kan zowel in het voor- als najaar planten, en hoewel ze volkomen winterhard zijn, verdient het bij najaarsplanting aanbeveling, ze met een dun laagje turfmoel af te dekken. Heeft men oude pollen staan, dan kunnen die bij open weer in Maart verzet worden. We kunnen ze dan gelijktijdig scheuren, waarbij we rekening houden dat de buitenste stukken de beste zijn. ☼ Laten we nog even opmerken dat men ze niet te veel verzetten moet, want juist als ze eenige jaren vast hebben gestaan, worden ze op hun mooist. ☼ De vermeerdering kan ook plaats hebben door middel van zaaien. Het nadeel is echter, dat men veelal verschillende kleuren krijgt, al kan men tegenwoordig ook wel soorten op naam krijgen. Men kan ze begin Mei in den vollen grond op

Foto Comptour, Nice

CIBRUS LIMONUM

een zonnig plekje uitzaaien. Men moet den grond behoorlijk vochtig houden. Het eerste jaar worden ze op een bedje verspeend op een onderlingen afstand van ongeveer 25 cm. Het daarop volgend voorjaar worden de bestemde plaats uitgeplant, waar ze het zelfde jaar reeds heel aardig bloeien, het derde jaar bloeien ze echter nog veel rijker. Tenslotte willen we dan nog enkele soorten en variëteiten noemen, die ons inziens tot de beste behooren. *Sidalcea candida* heeft dunne, rechttopstaande, een meter hoge stengels, dicht bezet met witte bloemen. Uit de hybriden noemen we de *S. hybr. Nimmerdor* (zie afbeelding) met schitterende zalm-rose bloemen, die van Juni tot Augustus verschijnen. Deze wordt niet hooger dan ongeveer 60 cm. Dan noemen we nog de *S. hybr. Mr. Lindbergh* met donker-roode bloemen, hoogte 50 cm, en de *S. hybr. Lowfields Pink* met satijn-rose bloemen, gezeten aan een meter lange stengels; deze bloeit in Juni—September.

De gilde teert!

DOOR D. J. VAN DER VEN

HET jonge jaar wordt in het Brabantsche en Limburgsche gildeleven naar aloude traditie nog vroolijk ingegeten en ingedronken. Nauwelijks is er de jolijt van den Driekoningendag gevierd, heeft men Koppermaandag de noodige eer bewezen, of daar komen de teerdagen van Sint Sebastianus en Sint Antonius beroering brengen in het rustige midwinterleven van zoo menig brave „scut” of „guld”. Want, dat zijn er in zoo vele dorpkes de beschermheiligen waaronder de schuttebroeders zich veilig geschaard weten en hun naamdagen op den 17en en 20sten Januari

mogen niet onopgemerkt voorbij gaan. Het zijn er de vermaarde teerdagen, die met meer of minder luister nog steeds traditioneel worden gevierd en waarop het gilde feitelijk het zuiverst zijn bestaansrecht demonstreert. Immers, openlijk wordt in zijn naam reeds van „gilde”, Middelnederlandsch „ghilde”, wat samenhangt met het oud-Noorsche „gildi” hiervan getuigd, daar het in zich de betekenis van

„inleg” en „gelag” vereenigt en verwant is aan „gildan” of „keltan”, het oud-Germaansche offermaal, waarbij men zich vereenigde in een plechtig en later uitermate vroolijk samenzijn. Het feit, dat ook thans nog in een levende traditie het „offeren in de Kerk” onmiddellijk gevolgd wordt door een overdadig rijk ontbijt op het gildelokaal, is een aanwijzing te meer voor de tweevoudige beteekenis van „gilde”. In vele reglements-bepalingen worden de handelingen op

teerdag tot in alle bijzonderheden omschreven. Zoo vertelt artikel 2 van het reglement van het Sint Sebastianusgilde te Oudenbosch, dat op patroonsdag-bijeenkomst, dus ieder jaar op den 20sten Januari, „alle in gelijke orde en deftige kleeding na de Kerk gaan, al soe eerlyck met haere tabbarts en de pallueren . . .” onder de Mis: „zal iederen broeder of lid van het Gilde zijnde eenen zilveren penning moeten offeren op boete van 15 stuivers of 75 cente, die ziek is zijn „vrij”. Dat men elkaar ten opzichte van de „offervaardigheid en de stichtelikeheid niet al te zeer in den goeden ouden tijd vertrouwd, blijkt wel uit de verdachte clause, dat: „Elk lid is verplicht toe te zien, dat niemand der gildebroeders dronken loopt noch vloek of oneerbaarheid pleeght”. Wanneer men er de met hun eigen waardigheid hoogelijk ingenomen Sint Sebastianus-broeders onzer dagen op aanziet, dan begrijpt men wel, dat misdraging in den ban van het jaarlijksche hoogfeestelijke Sint-Sebastianus-teren in Oudenbosch reeds tot het legendarische verleden behoort en dat ook de reglements-bepaling „om in een deftige houding” huiswaarts te keeren vanzelfsprekend wordt geacht. Wij vinden in dit statige naar en van de kerk trekken der hoog-gehoede gildebroeders — alleen de tamboer schijnt vrij te zijn in het dragen van een slap deukhoedje — een rituele handeling, die den plechtigen inzet vormt van een driedaagsch teerfeest, zooals er in Nederland maar weinig meer worden gehouden. De verschijning van dezen stoet deftig voortschrijdende broeders met hun hoofdman, koning, deken, luitenants, officieren en ouderlieden, allen gekonig met de attributen van hun hooge waardigheid, de koning omhangen met het zilveren span, anderen in den

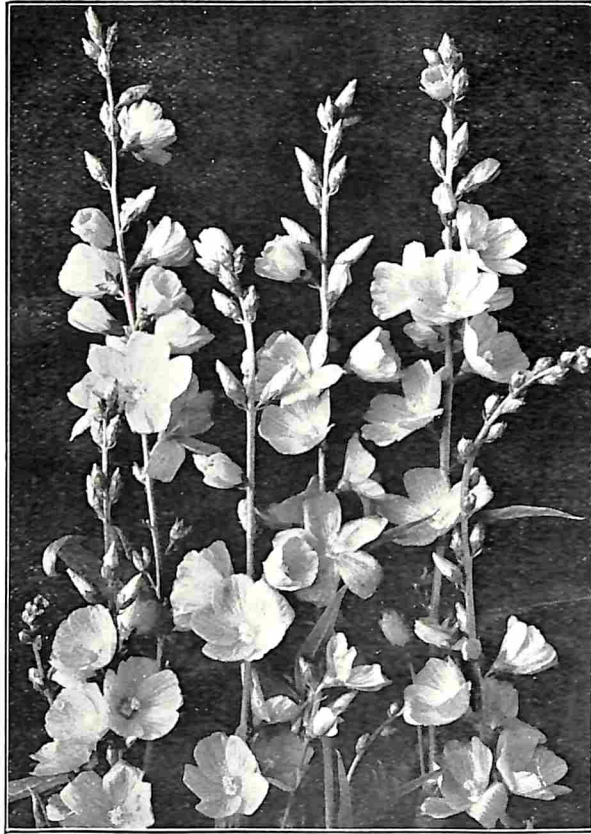

Foto fa. J. Abbing & Zonen, Zeist

SIDALCEA HYBR. NIMMERDOR

langzamen beëvaartred met hun hel-lebaarden en pieken, een enkele op de borst pronkend met een „heereteeken”, geeft een voornaam decoratief accent aan het aspect van de monumentale hoofdstraat, die met haar koepels van Sint Pieter en Sint Louis, alsmede door haar Zouavenmonumenten, den vreemde lingen er aan herinnert, dat nergens op ons Nederlandsch platteland de gedachten zóo sterk naar het

TE DEURNE HEEFT IEDER JAAR OP ST. ANTONIUSDAG, 17 JANUARI, DE PLECHTIGE DEKEN-VERKIEZING PLAATS. DE DEKEN GEEFT HIER HET VAANDEL OVER AAN DEN COMMANDANT VAN HET GILDE

eeuwige Rome uitgaan, dan juist in dit stille, waardige stedeke van de „Sinte Basjaon-broeders”. Zoo trekt men regelrecht van de kerk naar het gildelokaal bij van Beckboorden Sint Sebastiaan voorstelt, onder groote stilte eens de teerdagen moet branden. Deze ontroerende ceremonie openbaart het volksreligieuze gemoed van den aan zijn

Gildeheilige verknochten Brabander. Zij bewijst tevens hoe-gehandhaafd kan worden in zulke nobele broederschappen als die van het Sint Sebastianus-Gilde te Oudenbosch. ☼ Maar nu ook geen oogenblik langer gewacht! De ontbijt-disch lokt met verse broodjes en warme ballen gehakt, met heerlijke mik, hard-gekookte eieren en krentebollen, die zoo bijzonder geschikt zijn om de gaatjes te vullen. Het is wat wij zoo mogen noemen „een stevig ontbijt”, maar daarvoor zijn wij immers in Brabant, waar men op teerdag van goed eten en goed drinken pleegt te houden en daarin vooral ook de teerheiligen Sint Sebastianus en Sint Antonius pleegt te eeren. Immers, evenals in Limburg zijn er deze boersche broederschappen wel is waar gesticht „pro ares et foris”, of, zooals het in menigen stichtingsbrief heet, „tot een bewaernisse en bescuddenisse der steden en dorpen”, doch de broeders zelve zullen de eersten zijn om het U openhartig te getuigen, dat zij meer de „teer” dan de „weer” beoefenen! ☼ Na het ontbijt heeft er de voorlezing plaats van het reglement dat ontvangen is van Johan, marquis van Bergen-op-Zoom, graaf van Malham, heer van Wavere, Excansdeure, Borchvliet en Vossenaar

enz., ridder van het GuldenVlies, stadhouder, kapitein-generaal en hoog baljuw van Henegouwen enz., enz. en dat ten eeuwigen dage van kracht blijft en telken jare op St. Sebastiaansdag in de vergadering dient te worden voor-gelezen, opdat zich ieder der broeders moge wachten voor ongeregelheden op verbeurte der boeten daarin vermeld. ☼ Na de bespreking van de huishoudelijke zaken gaat men over tot

verkiezing van de nieuwe gildebroeders, wat nog altijd geschiedt met witte en bruine boonen. Een bruine boon is een stem vòòr en een witte een stem tegen. Is de broeder „ingestem”, dan ijlt de bode naar diens huis om hem de gelukkige tijding te berichten. Hij heeft zich dan te prepareren voor de plechtige eedsaflegging, welke des middags voor den feestmaaltijd plaats heeft. ☼ Dit „inboonen” op St. Sebastiaansdag, dat wij ook elders in Brabant aantreffen, o.a. te Helmond in het „boonaliseeren”, houdt ongetwijfeld verband met zeer oude overgangsriten, die gebonden werden aan den vierdag van Koppermaandag (de Maandag na Driekoningen), welke ook algemeen als „Verzwoeren”-Maandag bekend staat. ☼ Doch wij keeren thans naar ons gildelokaal te Oudenbosch terug, waar wij het plechtige moment meemaken, waarop een nieuwe „ingeboonde” broeder zijn twee voorste vingers van de rechterhand op een gespannen hoogpees legt en bij het flakkerig schijnsel van het kaarsje voor het St. Sebastianus-schilderijtje zweert: „Ik beloof mijnen hoofdman, koning en deken aan hunne wetten en voorstellen te gehoorzamen, die mij als Broer zijn opgelegd en die ik als een volmaakte Broer getrouwelijk zal nakomen. Zoo waar als Sint Sebastiaan in den Hemel is”. ☼ Natuurlijk, dat hierop met Brabantsche ingulheid de nieuwe broeder duchtig wordt ingegeten en ingedronken. Maar de avondbijeenkomst wordt niet te laat doorgevoerd, omdat men nog de noodige krachten dient te sparen voor den tweeden en derden „teer”-dag. Ook deze worden

ingezet met H. Missen. De eerste voor de levende broeders en de tweede voor de overleden broeders. Op den tweeden dag gaan de hoofdman, koning en deken de plaats rond om de cijnspenningen te innen van de eeuwige pachten, welke het gilde op sommige panden bezit, die gelegen zijn aan het „Doelpad”, den weg naar de oude „Doelplaats”. Zijn de gelden binnen, dan wordt een tweede maaltijd gehouden, welke vooral om zijn kostelijke vleeschgerechten vermaardheid bezit. ☼ De derde dag culmineert eveneens in een gildemaaltijd, die alle broeders en zusters vereenigt in een samenzijn waarin Brabantsche en Oudenbossche jolijt hoogtij vieren en waarin het beroemde Oudenbossche bier sedert overoude tijden in groote hoeveelheden genuttigd wordt. ☼ In deze overdadige eet- en drinkpartijen, die wij in anderen vorm ook elders aantreffen, ziet de folklorist een laatste herinnering aan de oud-Germaansche winterfestijnen, die vooral in Zweden, Noorwegen en Denemarken den „Kanutstag” (Affare Dag) stem-pelden tot den hekkensluiter van de met een octaaf verlengde „Twaalf nachten”, zooals het oude rijm zegt in:

„Trettonde Dag Knut
Dansas Jul ut”,

IEDER JAAR IN DEN VROEGEN OCHTEND VAN ST. SEBASTIAANSDAG, 20 JANUARI, BEGEEFT ZICH HET GILDE VAN OUDENBOSCH MET TROMMELSLAGER, VAANDRIG, KONING, DEKEN EN ANDERE HOOGWAARDIGHEIDSBEKLEEDERS IN VOL ORNAAT TER KERKE

hetzelfde gebeurt eveneens in Zwitserland door het vieren van den „Glärelstag” der Zurcher gemeenten en in de met de Perchtennachten versmolten „Bächtelis” of „Bertholdstage”, waarop men in de dorpen van de hooge Alpen „berchtelt”, gelijk men in de lage landen „copperde” en thans in Brabant en Limburg „teunist” of „basjaant”. De Knutsgilden in het Noorden, de Bächteligezelschappen in het centrale Alpengebied, zij dronken en aten allen, zooals het in Denemarken heette „til god afgrode”, tot een goeden wasdom. En omstreeks midden Januari werden overal brood- en vleeschoffers gebracht — ook thans nog wel op enkele Nederlandse plaatsen Antonius den varkensheilige ter eere — terwijl nog immer door de gildebroeders in het „teren” het vermaarde Brabantsche worstebrood bij meters verslonden wordt! ☼ Evenals West-Brabant kennen ook de Meierij en het Peelland hun schutters-teerfeesten omstreeks midden Januari, waarbij het kiezen van den nieuwen deken in sommige dorpen met zeldzaam ceremonieel plaats heeft. ☼ Zoo heeft o.a. te Deurne ieder jaar op den patroonsnaamdag van Sint Antonius, 17 Januari, des voormiddags op de gildekamer de dekenverkiezing plaats. De gelukkige wordt des namiddags plechtig naar huis geleid, vooraf gegaan door den standaardruiter, die zijn prachtig opgetuigd paard zigzag over den weg laat paradeeren. Zoo houdt men onder vaandelslag en tromgeroffel een fleurigen ommeegang door het dorp. Ook de jonge dochters, de Miekies en Truikes, laten zich niet onbetuigd en

of:

„Sankt Knut
Kör Julen ut
Sankt Knut
Driwt den Jul
[ut”.

☼ Overall was het en is het nog in het Scandinavische Noorden gewoonte om, als in Oudenbosch, Deurne, Tilburg en Gemert, Swalmen en Broekhuizenvorst, omstreeks St. Antonius (17 Januari) en St. Sebastiaan (21 Januari) in gezellige bijeenkomsten zich „het merg in de botten te drinken”, den Joeltijd uit en de Vastenavonden in te dansen. En

volgen het gilde al dansend en hossend, getooid met kleurige linten — in het haar felroode papieren rooskes — en waar halt gemaakt wordt om den eerenwijn of het eerebier in ontvangst te nemen, maken de boerendörskes een rondedansje om den deken en der broederen fiere schaar. Allerlei traditioenele handelingen, als het omhangen met den koningsmantel, waarbij hem door de „gildemaagd“ (meestal de dochter van den kastelein), een kom waschwater wordt aangeboden voor de plechtige kuisching en waarin een geldstuk ligt, dat in vroolijkheid verteerd wordt, wijzen er op, dat ook in het hedendaagsche Brabant veel eigendommelijks geconserveerd is gebleven in de Midwintersche gildefestijnen. ☼ Moge ook dit jaar de fiere kernspreuk van Jan van Boendalen: „Brabant is nog thans syn eyghen Land“ op de Wintersche teerdagen door tallooze gilden in eere worden gehouden, zoodat ook voor 1935 het oude rijmpje bewaarheid wordt:

„ . . . 't was feest in 't dorp
St. Sebastiaan ter eer
Een beeld rees op uit ouden tijd.
In de echt Brabantsche sfeer“.

Op Santo Domingo

DOOR MR. W. J. VAN BALEN

DE ontwikkeling der wereldgeschiedenis heeft den naam Santo Domingo naar den achtergrond gedrongen, evenals ook het land zelf tot een afgelegen hoekje aarde is geworden. Maar er is een tijd geweest, dat Santo Domingo de hoofdstad was van het geheele Spaansche gezag in de geheele Nieuwe Wereld. Een periode toen Havana pas een onbeduidend dorpje was, terwijl Mexico en Peru nog op ontdekking wachtten. Dat was toen Columbus besloten had om hier zijn hoofdkwartier te vestigen, een stad die hem als basis zou dienen bij zijn verdere naspelingen naar de westelijke route om naar Japan en China te komen. ☼ Men zal zich herinneren, dat de Grootte Ontdekker overleden is zonder eigenlijk begrepen te hebben wát hij nu wel ontdekt had. Hij was ook volstrekt niet uitgevaren om nieuwe landen te gaan zoeken, maar enkel om een korteren en gemakkelijkeren weg naar de wonderlanden van Cathay (China), Cipangu (Japan) en Indië te vinden, waarheen men toen enkel maar kon komen over een zeer omslachtige en bezwaarlijke overlandroute, dwars door het rijk van den Turkschen Sultan en van den Mongoolschen Gran Khan. Voor dezen laatste had Columbus trouwens geloöfsbrieven bij zich, want in diens gebied moest hij natuurlijk terecht komen wanneer hij westwaarts rondom den aardbol voer. Dit hadden de oude Grieken reeds beweerd, en dit was eindelijk ook tot de meest verlichte geesten van de 15e eeuw doorgedrongen: de aarde is rond, zoodat het Oostelijke uiteinde om dien bol heengevouwen ligt, en zich bij het westelijke uiteinde aansluit. Het Westelijke uiteinde kende men: dat was Spanje met Portugal. Als oostelijke uiteinde moest men Cathay beschouwen. Dit lag dus recht tegenover Spanje. De vraag was nu enkel nog hoeveel oceaen zich nog tusschen die beide uitersten uitstreckte. Columbus dacht dat dit wel zou meevallen. Immers, aan den Europeeschen kant kon

IN DEZE OUD-SPAANSCH KATHEDRAAL TE SANTO DOMINGO RUST HET GEBEENTE VAN COLUMBUS

men de pas ontdekte eilanden der Canarias, Madeira en Azoren als springplank gebruiken. En volgens Marco Polo moest er buiten de Chineesche kust ook nog een groot aantal eilanden in zee liggen, die tot het rijk van Cipangu hoorden. De Venetiaansche wereldreiziger was daar wel niet zelf geweest, maar hij had het in China uit goede bronnen gehoord. Volgens Columbus zouden die eilanden wel dezelfde zijn als het reeds lang vergeefs gezochte Antilia of Ante-ilha, — het voor-eiland, dat dus vóór Japan lag. ☼ Dat de eerste eilandjes, die Columbus bereikte (de Bahama's), geen sporen van Oostersche praal vertoonden, behoefde nog niet te ontmoedigen. Want verderop — zoo wezen de inboorlingen hem — lag een veel grooter eiland, waarover een machtige vorst heerschte. Daar hadden ze ook van dat gele metaal, waar de vreemdelingen zich zoo verzot op toonden. Voor Columbus bestond er toen geen twijfel meer, of met dat Rijk werd Japan bedoeld. Reeds in den naam Cubanacán hoorde hij den titel van den Khan doorklinken. En toen dit weldra een teleurstelling bleek, verliet Columbus de kust van Cuba, om dan naar China en Japan te gaan zoeken op het daarnaast gelegen eiland. Daar lag — zoo vertelden de Indianen hem — een landstreek die Cibao heette, en waar goud vandaan kwam. Kon het missen? Dit zou natuurlijk Cipangu blijken te zijn. . . ☼ Aldus heeft Columbus van eiland tot eiland geblunderd om het Verre Oosten te zoeken, zonder ooit beseft te hebben dat hij een geheel nieuw werelddeel gevonden had. Voor het volledige verhaal van zijn omzwervingen en vergissingen verwijs ik naar mijn „De Ontdekking van de Wereld“, om thans eerst eens te zien wat voor een

land het was, waar Columbus zijn hoofdstad gebouwd heeft. ☼ De officieele lezing, die men onvernoodt reeds meer dan vier eeuwen lang elkaar npraat, zegt dat Columbus dit eiland Hispaniola of Española noemde, omdat het zoo op Spanje leek. Maar daar lijkt het nu juist heelemaal niet op, en ook zou er dan toch niet de minste reden geweest zijn om er dien Latijnschen draai aan te geven, wat toch ook niet met de andere namen gebeurd is. De zaak is eenvoudig deze geweest: gedurende de Middeleeuwen was het zoeken naar legendarische eilanden een soort van modesport. De namen ervoor had men reeds in voorraad: alleen het vinden

HET VOORMALIGE JEZUIETENKLOOSTER TE SANTO DOMINGO

HET ALCAZAR VAN DE FAMILIE COLUMBUS
TE SANTO DOMINGO

ontbrak nog. Zoo had men Bracir of Brasil reeds klaarliggen, evenals Antilia, en zoo bestond er ook een vaag gerucht over een eiland Hispaniola. Welnu, deze etiketten zijn een voor een op de gedane vondsten geplakt, en toen deze voorgeschiedenis op den achtergrond raakte, zijn er pedante uitleggingen voor in de plaats gekomen. Van Antilia hebben de Antillen hun naam. En zoo juist heeft men in Amerika besloten om ook den ouden naam Hispaniola weer te herstellen voor het eiland dat tegenwoordig door de beide republiekjes Haiti en Santo Domingo wordt ingenomen. ☞ Het was een vruchtbare bodem en een liefelijk landschap, — zoo rapporteerde Columbus aan zijn soevereinen. Ook de bewoners waren goedaardig, gewillig en gastvrij. „Ik zweer uwe Majesteiten dat er op aarde geen beter en zachtzinniger volk bestaat . . .” — zoo schreef de ontdekker in zijn verslag. Maar reeds enkele tientallen jaren later was er op Hispaniola geen Indiaan meer over. Ze waren door de Spanjaarden afgebeuld in de mijnen, doodgemaakt voor straf of als vermaak, of anders hadden de inboorlingen zichzelf van kant gemaakt, uit angst voor hun lot. De bisschop van Santo Domingo, fray Bartolomé de las Casas, heeft toen voorgesteld om dan liever negers uit Afrika te laten komen, en de Indianen te sparen. Zijn advies vermocht de inboorlingen niet meer te redden, maar wél heeft het tot gevolg gehad dat er op Hispaniola en elders in de Nieuwe Wereld een geheel nieuwe bevolking is ontstaan, waarin de Afrikaansche afstamming het sterkst vertegenwoordigd is. ☞ Ook de burgers der Dominicaansche Republiek zijn voor het grootste gedeelte of zwart, of in verschillende nuances gekleurd. ☞ Nadat de eerste vestiging van Columbus aan de Noordkust mislukt was ingevolge het minderwaardige gedrag van de bezetting, heeft de Admiraal het nog eens geprobeerd aan de monding van de Ozamirivier, aan de Zuidkust. Men wijst u te Santo Domingo den boom nog aan, waar Columbus zijn schip aan heeft vastgemaakt. Hij heeft er een stadje gesticht, genoemd naar den H. Dominicus, en daar heeft kort daarop (1510) zijn zoon Diego een huis gebouwd, een woning die tevens een sterke burecht moest zijn. Want men woonde ten slotte in een verland, omgeven door een vreemd volk, en ook leefde men nog geheel in den gedachtengang der Middeleeuwen. Geen wonder dus dat het Alcázar of paleis der familie Columbus te Santo Domingo den somberen indruk maakt van half vesting, half klooster te zijn. De tegenwoordige president der republiek, de generalissimus Rafael L. Trujillo M. heeft den wensch te kennen gegeven om deze massieve bouwvallen weer in hun oorspronkelijke gedaante te herstellen. Laat ons hopen dat men het niet al te

mooi maakt. Want het graf van Columbus te Santo Domingo mag als waarschuwend voorbeeld gelden. Datgene wat men — vermoedelijk terecht — voor het gebeente van den Ontdekker houdt, is in de eerwaardige en stemmig omlijnde kathedraal bijgezet in een pronkerig praalgraf van overladen gothieke vormen. — te mooi om waar te zijn . . . En dat in een stad die zoo rijk is aan de meest stijlzuivere uitingen van Spaansche kerkelijke kunst uit alle eeuwen sinds de ontdekking! Uit de verweerde en grijze huizenzee van Santo Domingo verrijst ieder oogenblik weer een andere kerk, klooster of geestelijk paleis, als bewijs voor de groote rijkdom, die vroeger op Hispaniola heeft geheerscht. ☞ Van die mogelijkheden tot welvaart krijgt men een indruk wanneer men per auto door de binnenlanden rijdt. Dit lijkt allemaal zoo ver en zoo onbereikbaar, maar het valt erg mee. Want men kan met een goed Nederlandsch mailschip varen tot Haiti, en wel van weerskanten, n.l. hetzij van Holland via West-Indië, met de Surinamelijn, hetzij via New York met de Holland-Amerikalijn en de K.N.S.M. Is men eenmaal te Port au Prince aangekomen, dan is het een kleinigheidje om die paar uurtjes naar Santo Domingo te vliegen, — een tochtje dat daar te lande zoo iets is als een „tremmetje” van Amsterdam naar Zandvoort. Bovendien geeft het prachtige moderne wegensstelsel, dat president Trujillo op Santo Domingo heeft laten aanleggen, en dat aansluit aan het Haitiaansche net van president Stenio Vincent, gelegenheid om gedurende ongeveer een week over heel Hispaniola rond te reizen. Er zijn in de voornaamste plaatsen behoorlijke hotels, en over zijn veiligheid behoeft men zich geen zorgen te maken. Aldus toert men heel plezierig door liefelijke valleien, die gewoonlijk door zeer hoge en woeste bergketenen omsloten worden. Naar goud wordt er niet meer gedolven, maar de streek die nog tegenwoordig Cibao heet, is bijzonder vruchtbaar. Op den bodem groeit alles wat de tropen maar kunnen voortbrengen: veel suiker, die o.a. een prachtige rum oplevert; goede tabak, ter plaatse tot pittige sigaren verwerkt, en ook naar Nederland verscheept; zachte koffiesoorten, geurig en smakelijk, hoewel grootendeels in verwilderden toestand voorkomende. Bijzonder opmerkelijk is de rijkdom aan bloemen, wat anders volstrekt geen typisch tropische eigenschap is. De beroemde Vega Real op Santo Domingo is een groot gedeelte van het jaar een schier onafzienbare vlakte van zalmkleurig bloeiende boomen. Men kijkt er overheen, staande op een heuveltje waar Columbus een Indiaanschen opstand onderdrukt heeft, en waar de Spanjaarden in het heetst van het gevecht O. L. Vrouwe in den hemel zagen verschijnen om hen in hun heiligen strijd aan te moedigen; dit is de Santo Cerro of Heilige Heuvel, waar ter herinnering een kerkje op gebouwd is.

mooi maakt. Want het graf van Columbus te Santo Domingo mag als waarschuwend voorbeeld gelden. Datgene wat men — vermoedelijk terecht — voor het gebeente van den Ontdekker houdt, is in de eerwaardige en stemmig omlijnde kathedraal bijgezet in een pronkerig praalgraf van overladen gothieke vormen. — te mooi om waar te zijn . . . En dat in een stad die zoo rijk is aan de meest stijlzuivere uitingen van Spaansche kerkelijke kunst uit alle eeuwen sinds de ontdekking! Uit de verweerde en grijze huizenzee van Santo Domingo verrijst ieder oogenblik weer een andere kerk, klooster of geestelijk paleis, als bewijs voor de groote rijkdom, die vroeger op Hispaniola heeft geheerscht. ☞ Van die mogelijkheden tot welvaart krijgt men een indruk wanneer men per auto door de binnenlanden rijdt. Dit lijkt allemaal zoo ver en zoo onbereikbaar, maar het valt erg mee. Want men kan met een goed Nederlandsch mailschip varen tot Haiti, en wel van weerskanten, n.l. hetzij van Holland via West-Indië, met de Surinamelijn, hetzij via New York met de Holland-Amerikalijn en de K.N.S.M. Is men eenmaal te Port au Prince aangekomen, dan is het een kleinigheidje om die paar uurtjes naar Santo Domingo te vliegen, — een tochtje dat daar te lande zoo iets is als een „tremmetje” van Amsterdam naar Zandvoort. Bovendien geeft het prachtige moderne wegensstelsel, dat president Trujillo op Santo Domingo heeft laten aanleggen, en dat aansluit aan het Haitiaansche net van president Stenio Vincent, gelegenheid om gedurende ongeveer een week over heel Hispaniola rond te reizen. Er zijn in de voornaamste plaatsen behoorlijke hotels, en over zijn veiligheid behoeft men zich geen zorgen te maken. Aldus toert men heel plezierig door liefelijke valleien, die gewoonlijk door zeer hoge en woeste bergketenen omsloten worden. Naar goud wordt er niet meer gedolven, maar de streek die nog tegenwoordig Cibao heet, is bijzonder vruchtbaar. Op den bodem groeit alles wat de tropen maar kunnen voortbrengen: veel suiker, die o.a. een prachtige rum oplevert; goede tabak, ter plaatse tot pittige sigaren verwerkt, en ook naar Nederland verscheept; zachte koffiesoorten, geurig en smakelijk, hoewel grootendeels in verwilderden toestand voorkomende. Bijzonder opmerkelijk is de rijkdom aan bloemen, wat anders volstrekt geen typisch tropische eigenschap is. De beroemde Vega Real op Santo Domingo is een groot gedeelte van het jaar een schier onafzienbare vlakte van zalmkleurig bloeiende boomen. Men kijkt er overheen, staande op een heuveltje waar Columbus een Indiaanschen opstand onderdrukt heeft, en waar de Spanjaarden in het heetst van het gevecht O. L. Vrouwe in den hemel zagen verschijnen om hen in hun heiligen strijd aan te moedigen; dit is de Santo Cerro of Heilige Heuvel, waar ter herinnering een kerkje op gebouwd is.

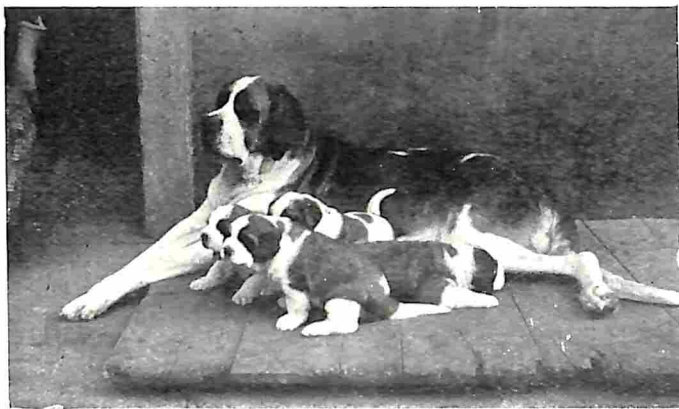

TABAK TUSSCHEN DE PALMEN VAN LA VEGA OP SANTO DOMINGO

DE SINT BERNHARD

DOOR P. M. C. TOEPOEL

GEEN ander ras staat bij het publiek zóó hoog aangeschreven als dat van den Sint Bernhard. Iedereen, tot het dorpskind toe, dat nog nooit zoo'n hond zag, vertelt U, dat de lobbes verongelukte reizigers te hulp komt. Dit feit, dat men zijn werk kent, maakt den Sint Bernhard populair. Van de andere rassen kent men óf niet óf slechts vaag de bestemming, alléén van den Sint Bernhard weet letterlijk iedereen het, tot in de bijzonderheden van de onmisbare sneeuw en het onafscheidelijke vaatje toe. Dat het werk zoo mooi is en levensgevaarlijk wekt natuurlijk eerbied, maar de hoofdoorzaak zijner populariteit dankt het ras daarvan, dat ook de grootste leek zijn arbeid niet van hem scheiden kan. De Sint Bernhard is de held van kinderverhalen, die, daar zij nog in onzen tijd plaats vonden, een levendigen indruk op ons maakte. Van die goede verdichtfels, die men als kind hooren en gelooven moet om volwassen iets beter te zijn, dan men anders zou wezen. ☒ Nu is de wereld voornamelijk grappig en dit verloochent zich ook niet in dit opzicht. Want van welk ander hondenras ter wereld doen zóó weinig leden actief dienst als van dit? Mogelijk twee dozijn en meer niet. ☒ Zouden alle onze Sint Bernhards in staat wezen het reddingswerk te verrichten? Zeer zeker niet. Dadelijk reeds vallen de fraaie langharige uit. De oorspronkelijke kloosterhond had haar, dat een beetje langer dan kort was en toen men hem omstreeks 1820 kruiste met den New Foundlander onder andere, om hem door eene zware vacht tegen de koude te beschermen, bleek dit verkeerd gedacht te wezen. De sneeuw zette zich vast op het bovenhaar en menige hond kwam om. Dan spreekt, zooals voor elken arbeid, de geest een woordje mee, in dit geval bijgestaan door den reuk en bij de opleiding schiften de monniken de bruikbare dieren van de minder goede. Ten slotte zijn onze Sint Bernhards m.i. vaak te kolossaal om vlot te kunnen werken. Daargelaten, dat de algemeene tekortkoming in ons land van den hondeneigenaar tegenover zijn viervoetig stiefkind oorzaak is, dat ook ontstellend vele onzer Sint Bernhards door te kort aan voedsel en aan beweging te zwak op de beenen zijn, laat staan voor bergwerk deugen. ☒ Waar komt de Sint Bernhard vandaan? Hij is typisch de berghond zooals prof. Pierre Mégnin, hem in Nos Chiens beschrijft: „hoog van gestalte, indrukwekkend van forsheid, trotsch van gang, met een natuurlijke aanleg voor bewaken en redden, zeer gehecht aan hun bazen (vrouwen), met halflange beharing, stug en gekruld of gegolfd, zoodra het hun tegen slecht weer beschut, hun voorhoofd is breed — teeken van schranderheid (? Toepoel) — hun hoofd is sterk, hun kaak machtig en zij staan sterk op groote, vijfteenige voeten.” Is hij nu, zooals deze Fransche geleerde zeide, een afstammeling van den Thibethond, ons, Nederlanders zoo bekend door Patiala, den vriend van het onverschrokken echtpaar Visscher-Hoofd? Niemand weet het. Vrij algemeen

MOOI KORTHARIGE MOEDER MET NEST

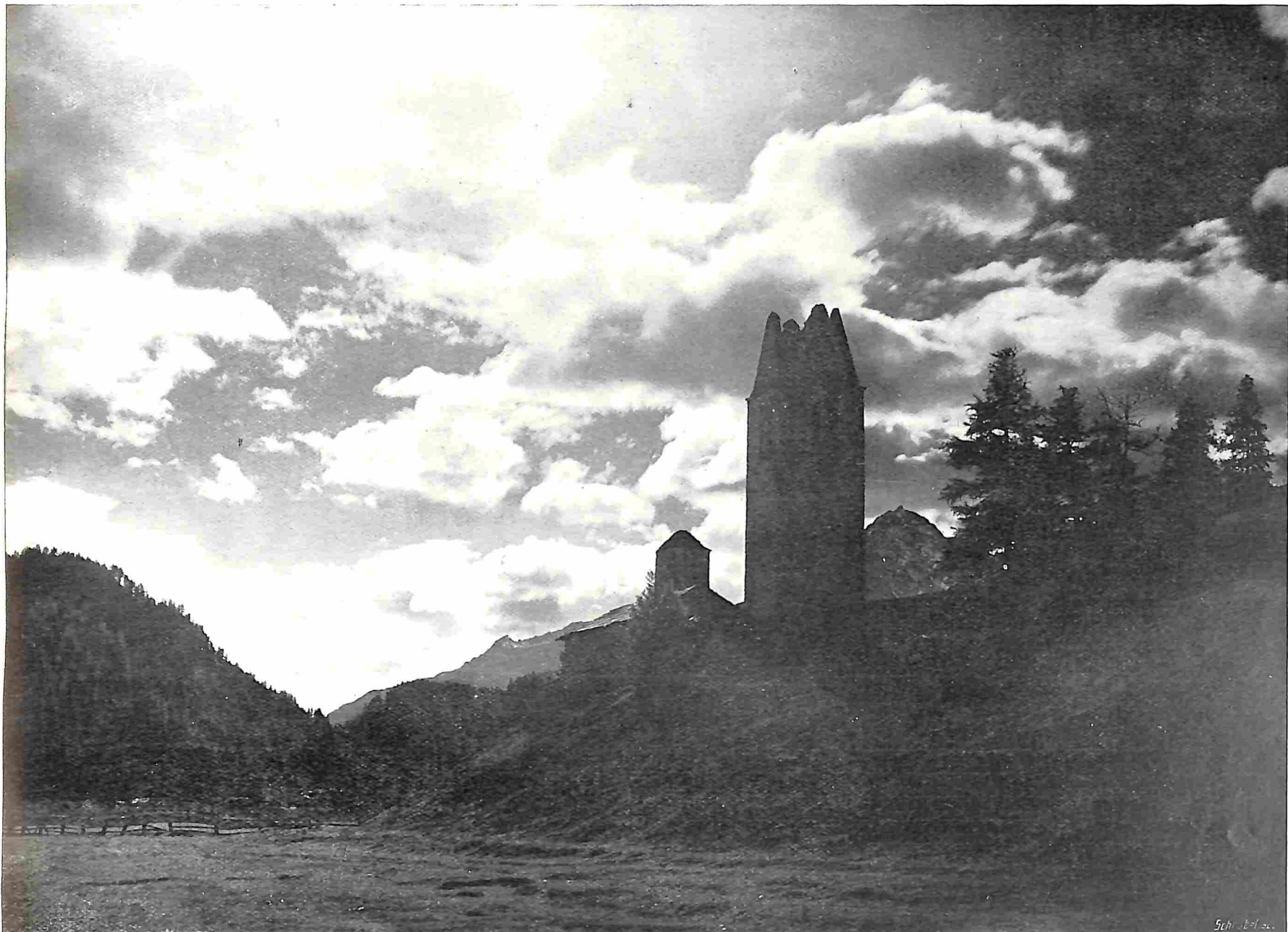
IN ZWITSERLAND GEFOKTE HOND, THANS KAMPIOEN EN GEZOCHTE VADERHOND IN DE VER. STATEN

DRIE ZWITSERSCHE BEROEMDHEDEN. DE VOORSTE IS DE ONVERGETELIJKE REU KAMP. EMIR VON JURA, DE IDEALE BERGHOND, WANT IN ZIJN GOEDEN TIJD STERK IN DE BEENEN. HIJ HAD OOK KROOST IN NEDERLAND

verwijderen, want de dieren hebben er alléén last van. Maar ziedaar, dat sommige rassen vaak een dubbele Hubertus-klaaw in het leven meekrijgen. Twee zulke rudimentaire teentjes naast elkaar. Bron van veel last en vaak oorzaak van slechten gang, z.g. koehakkig. Alle rassen van Fransche herdershonden moeten op straffe van

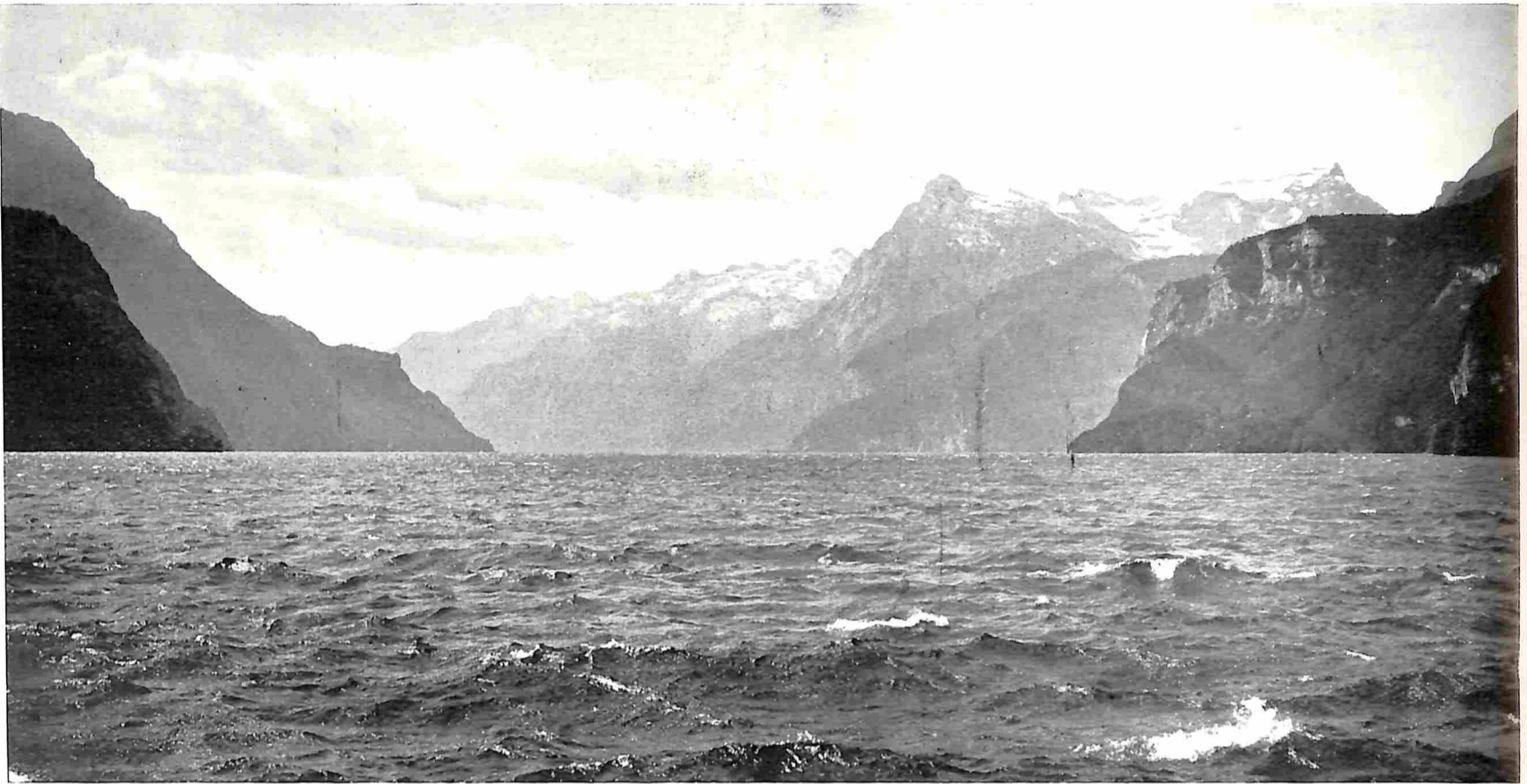
van een anderen berghond, den Pyreneeër, die lichter van bouw is en geheel wit. Een spaniel-ras zou dan den reuk hebben aangebracht. Echter is van zijn ontstaan en zijn eersten tijd (eeuwen wellicht) niets bekend, immers, al is het klooster reeds in de achtste eeuw gesticht, het archief, dat bewaard is gebleven, dagteekent eerst van 1755. Waarschijnlijk hebben de twaalf monniken, die op het hoogste, bewoonde plekje van Europa, 2200 meter boven den zeespiegel, hun grootsche taak volbrachten, te eeniger tijd berghonden uit de streek tot zich genomen voor bewaking van het klooster. Wanneer men bedenkt, dat menige volksverschuiving over den pas is gegaan, zoodat honden van allerlei ras door die streek zijn getrokken en dat het harde bestaan van dien tijd alléén in leven liet, wie pasten in streek en klimaat, dan is het aannemelijk, dat in den loop der rustiger eeuwen een waarschijnlijk niet streng eenvormig, maar bruikbaar slag honden is overgebleven. Daaruit zullen de monniken hun eerste dieren hebben gekozen. Nu bestaan er twee weersgesteldheden, die ons belemmeren in het terugvinden van zelfs een goed bekenden weg. Dit zijn nevel en sneeuw. Van mist weet iedereen het, van sneeuw niet. Maar ik moet bekennen, dat ik, zelfs overdag wel, alléén doordat mijn honden hardnekkig een andere richting insloegen dan ik, begrepen heb op een verkeerden weg te wezen. De monniken nu zullen de honden als gidsen hebben gebruikt bij hun reddingswerk in nevel en over sneeuw en zoo er toe gekomen zijn henzelf als redders te laten optreden, waarbij hun goede neus hen helpt. Enkele honden, zooals Barry, trekken er alleen op uit. Vinden zij iemand, dan rennen zij terug om hulp te halen. Gewoonlijk echter loopen een paar honden voor de speurende broeders en knechts uit. ☒ Barry is wel de beroemdste van zijn ras. Zijn vel is opgezet en wordt in het museum te Bern bewaard. Men is hierdoor in staat zich een beeld van zijn ras in dien tijd — Barry is in 1815 overleden — te vormen. Hij was volgens Rawdon Lee (Modern dogs) veel kleiner en lichter dan onze kolossen. Zoowat tusschen 65 en 67 centimeter schouderhoogte, dus even hooger dan een Duitsche herdershond. Hij moet licht van bot zijn geweest, vergeleken met zijne navenen, en zijn hoofd, hoewel achter breed, was voor smal. Hij was kortharig en . . . had geen Hubertus-klaaw. ☒ Wat is een Hubertus-klaaw? De hond heeft voor en achter aan elken voet vier werkzame teenen. Vóór is in den regel de vijfde nog aanwezig. Achter soms en men doet wijs hem dadelijk na de geboorte te laten verwijderen, want de dieren hebben er alléén last van. Maar ziedaar, dat sommige rassen vaak een dubbele Hubertus-klaaw in het leven meekrijgen. Twee zulke rudimentaire teentjes naast elkaar. Bron van veel last en vaak oorzaak van slechten gang, z.g. koehakkig. Alle rassen van Fransche herdershonden moeten op straffe van

AVOND IN DE BERGEN

disqualificatie zoo'n dubbel_ onding meesleepen en voor den Sint Bernhard is één noodzakelijk en strekt de tweede tot extra-eer. Maar Barry, de werkhond bij uitnemendheid, heeft er wijslijk geen gehad. ☒ Het heet, dat Barry 50, ja 75 menschen het leven heeft gered en dat degeen die had kunnen volgen, hem in zijn angst heeft doodgeschoten. Ook heeft hij, zegt men, eens een ingesneeuwd jongetje uitgegraven, wakker gelikt en op zijn rug naar het klooster getorst. Het opschrift in het museum te Bern kent hem 15 levens toe. Geen kleinigheid en een getal, dat door zijn grootere waarschijnlijkheid meer aangrijpt dan de andere. Ook is hij vredig gestorven, want de monniken, die hem hoog waardeerden, hebben hem, toen zijn oude dag aanbrak, naar Bern gebracht. Zoo is het beter. Men behoeft niet te sneuvelen om een held te wezen. ☒ Van fabels gesproken. Het heet ook, dat in — ja, welk jaar zal ik kiezen van de vele, die verhaald worden?— enfin, tusschen 1816 en 1820, kort na Barry's dood, de een zegt door een lawine, de ander door influenza, alle honden op één na gestorven zouden zijn en dat na de aanvulling met vreemde honden het klooster dus geen eigen stam meer had. Die te hulp geroepen honden zouden Duitse doggen zijn geweest of volgens een ander Pyreneeërs en volgens een derde New Foundlanders. Alléén het laatste heeft ongeveer in 1830 plaats gevonden, zoowel om, zooals boven gezegd, den kloosterhond lang haar te bezorgen, als om den ietwat verzwakten stam te versterken. Daar het haar mislukte, schonken de monniken, zooals zij alle onbruikbare exemplaren van de hand deden, de langharige jongen, die zich nog lang daarna in de nesten bleven vertoonen en die volwassen zeer mooi waren met hun fraaie vacht, aan begunstigers van hun gesticht. Het verhaal van het uitsterven der kloosterhonden zou volgens Seegers (Hondenrassen) bedacht zijn door den vroeger zoo bekenden hondenhandelaar, die onder de firma naam Caesar und Minca werkte, om zijn „de eenige overgebleven echte” goed te kunnen verkoopen. Het feit, dat ook de post op den Simplon honden had en dat zich in het groote klooster te Martigny een reserve van honden bevindt, weerspreekt ook de mogelijkheid van het verdwijnen van

den stam. ☒ Engeland, met zijn belangstelling voor honden, was het eerste land, dat het kloosterras invoerde. Reeds een portret van den jongen prins Karel van Engeland door Van Dyck toont een Sint Bernhard. Later spreekt, gelijk Prof. Strebel (Die Deutschen Hunde) schrijft, Bewick, in het einde der 18e eeuw van een kruising van mastiff en kloosterhond om het Engelsche ras versch bloed te geven. In 1815 schilderde Landseer een „Alpine Mastiff”, zooals hij den Sint Bernhard noemde, doch het duurde tot het begin van de tweede helft der vorige eeuw eer het kloosterras „pakte”. Maar toen had het ook zoo'n succes, dat het zelfs den nationalen hond, den mastiff, op den achtergrond drong. Er bestond toen nog geen quarantaine voor honden in Engeland en zijn fokkers zonden hun honden op alle groote tentoonstellingen op het vasteland in, waardoor zij den „mensenredder” ook daar bekend maakten. ☒ Natuurlijk moest hij groot worden. Destijds moest elk ras, dat door de kynologie gegrepen werd, uit reuzen of dwergen bestaan, een tusschenvorm duldde men niet. Sint Bernhards van boven de 80 centimeter ontstonden, ja, Rawdon Lee heeft bij Schumacker, den Zwitser, die groote vrienden met de kloosterlingen was, vele honden van hen overnam en een stamboek inrichtte, er een van 85 cm gezien. Seegers spreekt van 1.10 m, maar dat moet een pony zijn geweest. Gewichten van 90 kilo werden behaald, ja, van 100. De waarde steeg met hoogte en gewicht! Robert Leighton (New Book of the Dog) geeft op, dat Sir Bedivere na 500 pond sterling aan bruidschatten te hebben verdiend, voor 130 pond naar Amerika werd verkocht. Lord Bute zou later volgens Seegers 48000 gld. hebben opgebracht. Helaas bleken de warme zomers in de Vereenigde Staten noodlottig voor de berghonden. ☒ Hoogte verkrijgt men het best door kruising en daartoe had ook de Brit zijn toevlucht genomen, met het gevolg, dat het Britsche type afweek van het Zwitsersche. Dit is later hersteld en de leidende Britsche fokster van thans, de groote philanthrope mevrouw Staines, heeft eerst mijn oordeel en toen op mijn raad dat van onzen oudsten fokker, den heer Steensma, te Gouda, die reeds in 1891 zijn eersten kloosterhond kocht, gevraagd en is zelf naar Zwitser-

STORM OP HET VIERWALDSTÄTTERMEER

land gegaan om zeker te zijn juist te fokken. ☼ In ons land heeft sedert eenige jaren de Hollandsche St. Bernhard Club nieuw leven ontvangen door den heer Alb. de la Rie en eenige andere kynologisch-jongeren, waaronder de heer J. M. Haasdijk. Zoo bracht de Winnertentoonstelling in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam op 7 en 8 April j.l. 28 Sint Bernhards bijeen. ☼ Nu is ongetwijfeld de Sint Bernhard een edel en voortrèffelijk ras en men kan iemand geen beteren vriend, noch een huis een geduchter bewaker, noch een kind een lieveren beschermer toewenschen, maar dit ras deugt niet voor iedereen en is propaganda een gevaar voor elk ras, hij wordt vaak noodlottig voor de individuen van een ras van reuzen. In hun ijver voor het ras, waaraan zijzelf tijd en geld wijden, vergeten de leiders vaak het individu. Dat toch belangrijker voor ons wezen moet, want ons nader staat, daar het als dier begrijpelijker voor ons is, dan de fictie, die met ras wordt aangeduid. Lijdt een ras, dat niet in de mode is, pijn? Ik weet het niet en zoolang ik het niet weet, trek ik het mij maar niet aan. Maar zelfs op tentoonstellingen „hangen” honden van groote rassen aan hun — ach ja, vaak met vet omkleed — geraamte, ook bij den Sint Bernhard en op de boerderij bij ons op de hei ligt zoo'n reus van edelbloed. De vrouw nam hem uit medelijden van iemand, die hem altijd vast had liggen. Ze geeft hem melk en meel en groenten. Ook wat afval van vleesch. De arme lobbes heeft slechte voor- en achterbeenen. Zijn voedsel is kennelijk nooit veel beter geweest. Hij is drie jaar. De boer wil niet, dat hij blijft. Mijn vrouw schrijft een paar adressen aan, waar men een hond zoekt. Anders, „indien hij niet dadelijk een huis krijgt, waar hij op advies van een deskundig dierenarts naar een vleesch-diët wordt geleid en waar hij heel den lieven dag in den tuin rondloopt, moet U den jager vragen hem dood te schieten” zei ik de boerin vanmorgen. Zij keek mij boos aan en achtte mij wreed. Maar ondervoeden is juist wreed en voor dezen stakker de dood het best, tenzij wij een goed huis vinden. ☼ Men meene niet, dat de heeren wier namen ik noemde, dit gevaar niet reeds hebben ingezien. Integendeel, zij doen wat zij kunnen. ☼ Ieder kent den Sint Bernhard. Hoogte minstens 75 cm bij den schouder. Gewicht minstens 70 kilo. Schedel zeer diep en de omtrek bedraagt meer dan het dubbele van de lengte. Sterke wenkbrauwbogen. Daartusschen de bekende doggengroef, die over den schedel doorloopt. Het vel vormt bij agitatie daarbij een plooi. Sterk sprekende stop. Neus recht of iets oplopend. De niet overzwane tanden sluiten. Mond van binnen zwart, evenals de lippen. Oogen niet te ver van elkaar. Ietwat diep en het onderste ooglid moet of aansluiten, of slechts een matige vouw tegen den binnensten hoek vormen. Een weinig keelhuid. Schoon een zware hond, moet de St. B. toch op de voorbeenen staan en

niet er tusschen als de mastiff. De borst reikt niet lager dan de elleboog. Het korte haar ligt vlak en mag niet ruw aanvoelen. Het lange is middelmatig lang en glad tot licht golvend. Voorbeenen licht-, achterbeenen sterk bevederd. De kleur is rood met witte platen of omgekeerd. Rood strekt zich in dit geval tot grauwegeel zoowel als tot bruin uit. Wit moeten zijn: de borst, beenen, staartpunt, neusband en kraag. Bles en vlek in den nek zijn zeer gewenscht, terwijl een donker masker hem waardig staat. ☼ Wat goed gezicht is een statige Sint Bernhard op het gazon voor een flink landhuis! Meestal kan hij vrij rondloopen, slechts een enkel exemplaar is boos. In ons land wordt dit voor dit ras bij de keuringen streng tegengegaan. Het eenige bezwaar van den Sint Bernhard is, dat hij kwijlt. ☼ Nu het verkeer door den pas sterk verminderd is, zien de kloosterlingen uit naar een andere plek voor hun arbeid. Eenigen tijd geleden zijn eenige broeders naar Thibet geweest, welke reis zoowel aanleiding heeft gegeven tot het bericht, dat in dat land een post van monniken met honden zou worden opgericht als tot een ander, dat het plan niet uitvoerbaar was.

GRACHT-IMPRESSIE

DOOR J. J. VAN GEUNS

Het water ligt zoo zachtkens te bevrozen
 In dezen kalmen winternacht.
 Ik wandel langs de gracht
 En voel mijn leven zich verliezen
 In tijden oud toen alles anders was
 Maar deze stille waterbaan
 Tusschen de nachtelijke ramen
 Juist zooals thans — diep-wakker lag
 En aan het einde van een winterdag
 Kristallen vederen op 't water kwamen
 En wat eens stroomde werd zoo glad als glas
 En wie toen eenmaal hier is langs gegaan:
 Ik voel mijn leven zich in 't zijn' verliezen.
 Mijn schreden klinken langs de gracht.
 Het water ligt zoo zachtkens te bevrozen
 In dezen kalmen winternacht.

VON BÜLOW leidde eens een koorrepetitie. De dirigent wilde beginnen, maar de dames babbelden er zoo hevig op los, dat men zichzelf nauwelijks verstaan kon. Een poosje wachtte von Bülow geduldig of het Babel van stemmen ook verstomde, maar ten laatste was zijn geduld uitgeput en met donderende stem riep hij: „Dames, ik zou u er opmerkzaam op willen maken, dat het Kapitoel al gered is!”